

Arrest

nr. 117 107 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 31 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 15 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2.Op 26 april 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.02.2012 werd ingediend en op 29.05.2012, 06.03.2013 en 15.03.2013 werd aangevuld door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Betrokkenen beroepen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze instructie vernietigd werd door dé Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hoger vernoemde instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds 08.03.2007 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands geleerd zouden hebben; dat zij een vriendenkring zouden opgebouwd hebben; dat betrokkenen werkbereid zijn en dat mijnheer A. (...) reeds gewerkt heeft en opnieuw bij dezelfde werkgever aan de slag zou kunnen wat gestaafd wordt aan de hand van een voltijdse arbeidsovereenkomst d.d. 01.06.2010, loonfiches, arbeidskaarten C, een verzoek aan de werkgever om afwezig te zijn van het werk tot afgifte van een arbeidsvergunning, meerdere e-mails van de werkgever om navraag te doen naar situatie van betrokkene en een verklaring van de werkgever d.d. 11.03.2013 in verband met de toegestane afwezigheid en het terug in dienst nemen van betrokkene indien deze een arbeidsvergunning verkrijgt en dat de heer B. A. (...) een attest maatschappelijke oriëntatie behaald heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan en begeleid worden, wat gestaafd wordt aan de hand van meerdere schoolattesten, overzichten van de schoolloopbaan en attesten van de studie- en opvoedingsondersteuningdienst de Katrol, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Verzoekers halen aan dat hun zoon I. (...) gespecialiseerd onderwijs volgt en tonen dit aan door middel van meerdere schoolattesten BLO type 2, een individueel handelingsplan 2012-2013 en een verklaring van de orthopedagoge. Zij stellen dat hij nooit in staat zal zijn om zelfstandig te werken, steeds begeleiding zal nodig hebben en later in een beschutte werkplaats zal kunnen werken. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat hun zoon I. (...) geen gespecialiseerd onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst, Servië, noch dat er geen gespecialiseerde infrastructuur zou te vinden zijn waar hij de nodige begeleiding en zorg zal kunnen krijgen. De websites waar verzoekers naar verwijzen (www.rks-gov.net en www.handi-kos.org zijn niet relevant voor de situatie van hun zoon, aangezien ze informatie verstrekken over buitengewoon onderwijs in Kosovo en de situatie van mensen met een handicap in Kosovo, terwijl betrokkenen de Servische nationaliteit bezitten, wat uit hun Servische paspoorten en geboorteaktes blijkt. Betrokkenen halen nog aan dat hun zoon nooit een normaal leven zou kunnen leiden in Servië en uitgestoten zou worden uit de maatschappij, maar het blijft het louter bij een algemene bewering. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met op zijn minst een begin van bewijs. Tenslotte dient met betrekking tot het argument dat de kinderen enkel Rom en Nederlands spreken, opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 08.03.2007. Op 27.02.2008 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beroepsprocedure tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgesloten op 20.05.2008. De duur van de procedure — namelijk een jaar en twee en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit" dat er een zekere

behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) “

1.3. Op 26 april 2013 wordt tevens beslist tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {...}, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

{...}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:{...}, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij (zij) langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken. Hij (Zij) was in het bezit van een tijdelijke verblijfstitel geldig tot 24.11.2011. Op 27.01.2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om deze verblijfstitel niet verder te verlengen. Op 03.02.2012 werd betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hij (Zij) verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied.”

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 3, 23, 24, 26, 27 en 28 van het IVRK juncto de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“De bestreden beslissing stelt als reden tot weigering (stuk la):

(..)

Verzoekers zijn onder de indruk van de verregaande absurditeit/wereldvreemdheid van deze beslissing van verweerders.

Het is enerzijds onbetwist (immers onbetwistbaar) dat zoon I. (...) een mentaal gehandicapt kind is dewelke daarenboven een ernstige leer- en taalontwikkelings- stoornis heeft.

Verweerder heeft het attest van Orthopedagoge M. SCHREURS van het MPIGO De Vloedlijn (het BLO type 2 onderwijs waar I. B. (...) school loopt) afdoende duidelijk ontvangen. Dit stelt echter overduidelijk (stuk 5.7):

“I. B. (...) is in onze school voor speciaal onderwijs ingeschreven a/s leerling met een attest type 2 (zie attesten).

Dit betekent dat de leerling een matige tot zware mentale ontwikkelingsachterstand heeft.

I.(...) zal nooit meekunnen in een school voor gewoon onderwijs, waar vooral aandacht is voor het cognitieve aspect.

Ten gevolge van zijn mentale beperking en daarenboven zijn taalontwikkelingsstoornis is hij niet in staat goed te communiceren met zijn omgeving. heeft hij moeite om zijn gevoelens uit te drukken, vat zijn

gebrek aan sociale vaardigheden en zelfredzaamheid op (kan niet zelfstandig naar de winkel gaan en betalen).

(...)

Leerlingen met een attest type 2 worden voorbereid op eenvoudig werk in een beschermd werkmilieu of op zinvolle activiteiten in een bezigheidshome. "

(zie aanvulling per aangetekend schrijven dd. 15.03.2013 (stuk 5) - en specifiek het bij deze aanvulling het gevoegde stuk 7)

Niettemin meent verweerder, ondanks de wetenschap dat de kinderen B. (...) (inclusief mentaal gehandicapt kind I. (...)) enkel ROM en NEDERLANDS spreken, dat verzoekers niet aantonen waarom zij het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Verweerder lijkt de matige tot zware mentale handicap van zoon I. (...), bovendien gepaard met een ernstige taalontwikkelingsstoornis (en buitensporige moeite om te communiceren met zijn omgeving) bij deze beoordeling makkelijkshalve even buiten beschouwing te laten...?!

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt echter in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvSt 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Eén en ander is in casu alreeds manifest niet het geval.

Verzoekers tonen met alle voorgelegde attesten van buitengewone opleiding, begeleiding, medisch-pedagogische ondersteuning wel degelijk afdoende duidelijk aan dat minstens zoon I. (...) manifest niet zo maar even een volstrekt nieuwe taal kan aanleren, laat staan dat deze zich zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze hem ongekende taal.

Het oordeel van verweerder is dan ook manifest onzorgvuldig, in strijd met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, gezien geen rekening houdend met alle individuele omstandigheidsfactoren zoals haar nochtans voorgelegd ter beoordeling van de aanvraag.

Servië is bovendien bezwaarlijk het "land van herkomst" van het gezin B. (...) te noemen, noch van de kinderen B. (...) in het bijzonder. Enkel van moeder S. D. (...) betreft Servië het land van herkomst. Verzoekers zijn Roma, zonder welkdanig duidelijk "land van herkomst" of "thuisland".

Vader A. B. (...) is Kosovaar, geboren te Kosovo, uit Kosovaarse ouders (stuk 11). Het mentaal gehandicapt kind I. B. (...) is Kosovaar geboren te Italië. Ook de kinderen I. en A. (...) zijn geboren te Italië. Dochter S. (...) is geboren te België (Oostende). Geen enkele van de kinderen zette ooit voet in Servië. laat staan dat zij de taal kennen. Alwaar Servië nog steeds de onafhankelijkheid van Kosovo niet erkent (net zoals 93 andere leden van de VN - slechts 99 van de 193 leden hebben op heden Kosovo als onafhankelijke staat reeds erkend) werd door de heer A. B. (...) bij vertrek uit Italië naar België slechts "Servische paspoorten" en geboorteakten bekomen. De inhoud daarvan stemt echter niet overeen met de Kosovaarse werkelijkheid.

Kortom, bovenstaand standpunt van verweerder, inzonderheid mbt. zoon I. (...), inzake een taal volstrekt ongekend aan de kinderen en een land nog nooit betreden door de kinderen, is dan ook manifest onredelijk en onzorgvuldig, manifest in strijd met artikel 3, 23, 27 en 28 IVRK (zie infra).

Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekers "Servisch" zijn en niet "Kosovaars", is echter onbetwist/onbetwistbaar dat zij etnisch Roma zijn.

Verweerder geeft in het licht van dit gegeven andermaal blijk van een grote onredelijkheid/onzorgvuldigheid, minstens irrealistische kijk, wanneer in de bestreden beslissing eenvoudigweg wordt geponeerd dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen als zou mentaal gehandicapt kind I. (...) in Servië geen gespecialiseerd onderwijs kunnen volgen met de nodige begeleiding en zorg.

Niet alleen is er de manifeste taalproblematiek voor I. (...) met diens mentale handicap met ernstige taalontwikkelingsstoornis, tevens is er diens Roma etniciteit. Verweerder is als overheidsdienst wel degelijk manifest op de hoogte van de precaire humanitaire situatie van Roma in Servië.

"Gemeenten zijn over het algemeen terughoudend in het huisvesten van Roma, in de hoop dat deze bij gebrek aan woonruimte zullen vertrekken. Een aantal Roma verblijft in officiële collectieve opvangcentra. Door de geleidelijke sluiting daarvan, is het echter te verwachten dat de meerderheid van Roma ontheemden uit Kosovo in illegale woongemeenschappen bij de grote steden in Servië gaan wonen. De kans dat zij, in overeenstemming met beginsel 18 van de VN grondbeginselen voor binnenlandse ontheemding worden gehuisvest en toegang krijgen tot verschillende diensten, is klein.

(...)

In sociaal-economisch opzicht vormen Roma de meest achtergestelde etnische groep van Servië. Veel Roma zijn werkloos en analfabeet. In Servië bestaan geen scholen waar Roma-kinderen onderwijs in het Romani zouden kunnen volgen. Roma kinderen genieten vaak geen lager onderwijs of maken de

school niet af. dit voor een deel! vanwege de taalproblemen. In vergelijking met andere etnische groepen is de werkloosheid onder de Roma onevenredig hoog.

(...)

Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Roma bleven in de verslagperiode in enkele gevallen het mikpunt van Politiegeweld. van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie. "

(Algemeen ambtsbericht Servië 2008, Min Buza Nederland - stuk 13)

Zonder op het toepassingsgebied van de procedure medische regularisatie (9ter) te willen treden, doch louter ter duiding van de daarenboven problematische situatie voor mentaal gehandicapte kinderen in Servië (aldus nog exponentieel problematischer voor Roma kinderen) en het gebrek aan aangepast buitengewoon onderwijs type 2 voor mentaal gehandicapte kinderen in Servië (stuk 14 - NBC News):

"Serbia's horrific institutions a relic of the past.

Mentally disabled kids, adults given no hope for recovery, poor treatment.

Where a society's most helpless people are shunned and warehoused.

(...)

It is among the countries where disabilities still cause deep shame, and parent are urged to put mentally disabled newborns in remote government institutions. And with money tight and little government help at home, most parents hope the institutions are the best option for their children. "

Of nog (en verweerder minstens reeds allang gekend via het dossier 9bis met OV nr. 6360568 met zelfde dossierbeheerder (...)) (stuk 15):

"Gehandicapte kinderen in Servië mishandeld.

(...)

De Servische minister van gezondheidszorg, Tomica Milosavljevic, zei dat hij het rapport niet heeft gelezen maar gaf toe dat psychiatrische inrichtingen in Servië grote moeite hebben om de burgeroorlogen uit de jaren '90 te boven te komen.

(...)

Volgens Mental Disability Rights International worden de mistoestanden en verwaarlozing in de psychiatrische instellingen van Servië veroorzaakt door onderbezetting en een gebrek aan geld. "

Daar zou het matig tot zwaar mentaal gehandicapt kind I.B. (...), dewelke daarenboven met een ernstige taalontwikkelingsstoornis kampt, waardoor hij intensief via orthopedagoge en logopediste wordt opgevolgd alsook waartoe diens ouders thuis- begeleiding en de kinderen studiebegeleiding verkrijgen, volgens verweerder (buiten- gewoon) onderwijs moeten/kunnen volgen in een taal hem volstrekt ongekend...

Niet alleen is dergelijk buitengewoon onderwijs er duidelijk niet, minstens is welkdanig privé buitengewoon onderwijs of zorg verzoekers als Roma manifest ontoegankelijk/onbetaalbaar.

Overeenkomstig artikel 23 IVRK heeft elk gehandicapt kind het recht heeft op een aangepaste verzorging en aangepast onderwijs om hem/haar een volwaardig en behoorlijk leven te verzekeren in omstandigheden die zijn/haar waardigheid verzekeren, zijn/haar zelfstandigheid bevorderen en zijn/haar actieve deelname aan het gemeenschapsleven vergemakkelijken. Dit is in casu reeds geruime tijd het geval in België, inzonder in het MPIGO te Oostende alwaar I. (...) een aangepast BLO lager onderwijs type 2 volgt. Dit is onmogelijk in Kosovo en Servië. Minstens kan hoegenaamd niet gegarandeerd worden dat I. (...) in Servië of Kosovo als Roma niet in een volstrekt mensonwaardige situatie terechtkomt.

Overeenkomstig artikel 27 IVRK heeft elk kind het recht op een levensstandaard die toereikend is voor zijn/haar lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en sociale ontwikkeling.

Overeenkomstig artikel 28 IVRK heeft elk kind tenslotte het recht op onderwijs en gratis basisonderwijs - i.c. in het licht van bovenstaande twee artikelen aldus een aangepast onderwijs BLO type 2, aldus op maat van het geretardeerde kind.

Tenslotte stelt artikel 3 IVRK hoe elke actie die betrekking heeft op het kind, in zijn/haar belang moet worden genomen.

Bovenstaande rechtsregels in acht genomen en toegepast op de door verweerder gekende feitelijke omstandigheden in casu mag afdoende duidelijk zijn hoe verweerder niet afdoende is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en daardoor kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen.

De bewijslast dat er "gepast onderwijs" in "het land van herkomst" beschikbaar is berust bovendien op de DVZ en niet op de vreemdeling (RvS 16 december 2002, nr. 113.730 - zie L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, blz. 96, voetnoot 263). Verweerder faalt dan ook manifest in het bewijs dat in het land van herkomst voor zoon I. B. (...) een afdoende gepast onderwijs aanwezig is teneinde niet in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen als mentaal gehandicapt kind met een taal- en opleidingsstoornis.

Eén en anders is echter nog frappanter: in het analoog dossier met DVZ nr xxxxxx (van dezelfde dossierbehandelaar van DVZ als in casu nl. mevrouw (...)) werd t.a.v. een ander Kosovaars gezin met mentaal gehandicapte kinderen geoordeeld dat "het artikel over de zorg voor kinderen met een handicap in Servië niet aanzien kan worden als een relevant bewijsstuk, want betrokkenen hebben de Kosovaarse nationaliteit." (stuk 16). Verweerder is m.a.w. manifest op de hoogte van de uiterst problematische humanitaire situatie van Roma met mentaal gehandicapte kinderen in zowel Servië als Kosovo, doch wanneer het haar het beste uitkomt tracht zij mist verwijzing naar de best uitkomende 'nationaliteit' van de Roma verzoekers in kwestie de voorliggende informatie als "niet relevant" te aanzien. Dergelijke wijze van handelen is manifest onredelijk/onzorgvuldig, minstens een openbare instelling onwaardig!

Bovendien moet worden vastgesteld hoe dit dossier xxxxx wél ontvankelijk (doch ongegrond) werk verklaard, terwijl verweerder nalaat te motiveren waarom huidig dossier onontvankelijk zou kunnen worden verklaard zonder schending van het gelijkheidsbeginsel. Ook op dit punt is verweerder manifest onzorgvuldig, minstens schendt zij het de motivatieplicht op dit punt.

Buitengewone omstandigheden zoals beschreven in artikel 9bis Vw zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen (zie L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk-Heule, 2012, p. 91).

Noch min noch meer.

Conform bovenstaande blijkt afdoende duidelijkheid dat bij een redelijke/zorgvuldige beoordeling van de aanvraag van verzoekers, wel degelijk afdoende buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in huidig dossier, dewelke het verzoekers - minstens alreeds omwille van de uiterst precare situatie van kind I. B. (...) - minstens bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in "het land van herkomst" (zij het nu Kosovo dan wel Servië) in te dienen.

Minstens blijkt uit bovenstaande afdoende de de facto 'onmogelijkheid tot terugkeer' in hoofde van het gezin BEJZAKI, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 30 juli 2002, nr. 109.562, Rev.dr.étr. 2002, 416; RvV 7 maart 2008, T.Vreemd. 2009, 327).

Ook psychische problemen dienen - los van een potentiële medische component in het licht van de procedure 9ter - in het licht van het buitengewoon onderwijs en de pedagogisch precare humanitaire situatie zoals geduid door de begeleiders van I. B. (...) als een buitengewone omstandigheid te worden aanzien (RvS 17 november 2004, nr. 137.255, Rev.dr.étr. 2004, 624; RvV 21 december 2009, T.Vreemd. 2010, 156). Verweerder laat in casu minstens na om te motiveren waarom de mentale handicap met taal- en opleidingsstoornis waardoor (minstens de continuïteit van) de buitengewone schoolopleiding in het gedrang komt, niet zou kunnen worden aanzien als een buitengewone omstandigheid, reden waarom op dit punt de motivatieplicht wordt geschonden.

Tenslotte wordt ook "verlies van werk" algemeen aanvaard als een buitengewone omstandigheid (RvS 9 juli 1999, nr. 81.704; RvS 29 november 2001, nr. 101.310; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, 376). Het weze duidelijk dat deze 'opschorting' van tewerkstelling van de heer A. B. (...) bij FAG Creative Foods, alwaar hij onmiddellijk terug aan de slag kan (na tewerkstelling onbepaalde duur in het verleden) niet door diens werkgever kan blijven aangehouden indien verzoekers effectief het grondgebied dienen te verlaten. Eén en ander is dan ook wel degelijk evenzoveel een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Al het bovenstaande in acht genomen en toegepast op de door verweerder gekende feitelijke omstandigheden in casu mag afdoende duidelijk zijn hoe verweerder niet afdoende is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en daardoor kennelijk onredelijk / kennelijk onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen.

Verweerder werd per schrijven van 15 mei 2013 nog gewezen op het gegeven dat verzoekers wel degelijk Roma van Kosovaarse origine zijn (zie supra) zodat de informatie inzake onbeschikbaarheid van buitengewoon onderwijs voor mentaal gehandicapte kinderen in Kosovo wel degelijk manifest relevante informatie is ter beoordeling van de buitengewone omstandigheden, doch dossierbehandelaar H. (...) liet louter weten dat het verzoekers vrij staat om beroep aan te tekenen indien zij niet akkoord gaan met de beslissing (stuk 12).

Onderhavig samengesteld middel komt manifest gegrond voor, zodat de verbreking van de bestreden beslissingen zich opdringen."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3, 23, 24, 26, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Verwerende partij j heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Inzake het onderwijs van de kinderen, en in het bijzonder van de zoon [I.], wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan en begeleid worden, wat gestaafd wordt aan de hand van meerdere schoolattesten, overzichten van de schoolloopbaan en attesten van de studie- en het opvoedingsondersteuningsdienst de Katrol, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Verzoekers halen aan dat hun zoon [I.] gespecialiseerd onderwijs volgt en tonen dit aan door middel van meerdere schoolattesten BLO type 2, een individueel handelingsplan 2012-2013 en een verklaring van de orthopedagoge. Zij stellen dat hij nooit in staat zal zijn om zelfstandig te werken, steeds begeleiding zal nodig hebben en later in een beschutte werkplaats zal kunnen werken. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat hun zoon [I.] geen gespecialiseerd onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst, Servier noch dat er geen gespecialiseerde infrastructuur zou te vinden zijn waar hij de nodige begeleiding en zorg zal kunnen krijgen. De websites waar verzoekers naar verwijzen (www.rks-gov.net en www.handi-kos.org) zijn niet relevant voor de situatie van hun zoon, aangezien ze informatie verstrekken over buitengewoon onderwijs in Kosovo en de situatie van mensen met een handicap in Kosovo, terwijl betrokkenen de Servische nationaliteit bezitten, wat uit hun Servische paspoorten en geboorteaktes blijkt. Betrokkenen halen nog aan dat hun zoon nooit een normaal leven zou kunnen leiden in Servië en uitgesloten zou worden uit de maatschappij, maar het blijft louter bij een algemene bewering. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met op zijn minst een begin van bewijs. Tenslotte dient met betrekking tot het argument dat de kinderen enkel Rom en Nederlands spreken, opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal." [...]

Wanneer verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid aanvoeren, het feit dat hun zoon ingevolge zijn medische aandoening aangepast onderwijs in België volgt, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat verzoekers geen bewijs voorleggen dat hun zoon Ismail geen gespecialiseerd onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst, zijnde Servië, noch dat er geen gespecialiseerde infrastructuur zou te vinden zijn waar hij de nodige begeleiding en zorg zal kunnen krijgen.

Zoals reeds werd benadrukt, zijn de buitengewone omstandigheden, omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan het feit dat zij in het kader van een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet alleen klaar en duidelijk dienen te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn, doch dat zij dienaangaande tevens de bewijslast dragen:

"Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partijen de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidstoezicht uit te oefenen." (R.v.V., 23 mei 2008, nr. II 657; zie ook: R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook: R.v.St., 20 juli 2000, nr. 89.048)

Uit voorgaande, blijkt tevens dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat verwerende partij faalt in het bewijs dat in het land van herkomst voor de zoon [I.] een afdoende gepast onderwijs aanwezig is teneinde niet in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen als mentaal gehandicapt kind met taal- en opleidingsstoornis.

Door te verwijzen naar de dossiers van andere vreemdelingen, doen verzoekers evenmin afbreuk aan de vaststelling dat zij niet voldaan hebben aan de op hen rustende bewijslast, noch maken zij aannemelijk dat die vaststelling kennelijk onredelijk zou zijn.

Er moet tevens worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken, zodat nieuwe overtuigingsstukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd. (R.v.St., 1 september 1999, nr. 81.172; R.v.St., 19 november 2002, nr. 112.681)

Met de verwijzing naar de geboorteaktes van verzoeker en diens ouders, tonen zij evenmin aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verwerende partij om te oordelen dat de websites waar naar verzoekers in hun aanvraag verwijzen (www.rks-gov.net en www.handi-kos.org) niet relevant voor de situatie van hun zoon, aangezien die websites informatie verstrekken over buitengewoon onderwijs in Kosovo en de situatie van mensen met een handicap in Kosovo, terwijl betrokkenen de Servische nationaliteit bezitten, hetgeen werd vastgesteld op basis van hun Servische paspoorten en de voorgelegde geboorteaktes.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker tevens over een Servisch paspoort beschikt.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers zelf verklaren afkomstig te zijn uit Servië. Dienaangaande kan onder meer verwezen worden naar de aanvragen ex artikel 9ter van Vreemdelingenwet d.d. 26 maart 2012 en 5 oktober 2012.

Verzoekers kunnen derhalve niet ernstig voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van verwerende partij te oordelen dat het land van herkomst of van verblijfplaats Servië is.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 3, 23, 24, 26, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, merkt verwerende partij op dat dit verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers er zich derhalve niet met gunstig gevolg op kunnen beroepen. Deze verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. (R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844; R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509)

Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat verzoeker zijn "opgeschorte tewerkstelling" definitief zou verliezen, merkt verwerende partij op dat de tewerkstelling werd beëindigd ingevolge de beslissing van 27 januari 2012, ter kennis gebracht op 3 februari 2012.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid d.d. 6 februari 2012, werd door de Raad verworpen bij arrest van 7 februari 2012 (nr. 74.767), de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring bij arrest van 23 mei 2012 (nr. 81.573).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

"Het feit (...) dat betrokkenen werkbereid zijn en dat mijnheer [A.] reeds gewerkt heeft en opnieuw bij dezelfde werkgever aan de slag zou kunnen wat gestaafd wordt aan de hand van een voltijdse arbeidsovereenkomst d.d. 01.06.2010, loonfiches, arbeidskaarten C, een verzoek aan de werkgever om afwezig te zijn van het werk tot afgifte van een arbeidsvergunning meerdere e-mails van de werkgever om navraag te doen naar situatie van betrokkene en een verklaring van de werkgever d.d. 11.03.2013 in verband met de toegestane afwezigheid en het terug in dienst nemen van betrokkene indien deze een arbeidsvergunning verkrijgt en dat de heer B. A. (...) een attest maatschappelijke oriëntatie behaald heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. "

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. Inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Indien dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. Inzake de gegrondheid van de aanvraag betreft: ingeval de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Omstandigheden die betrekking hebben op het zoeken naar werk betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom een aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend;

Voor zoveel als verzoekers in hun uiteenzetting doelen op mogelijke regularisaties in het kader van bestaande arbeidsovereenkomsten, merkt verwerende partij op dat het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers nog steeds van kracht is en derhalve nog steeds kan worden toegepast.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zij geen rekening heeft gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Er wordt evenmin een kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan.

Inzake artikel 3 EVRM, merkt verwerende partij vooreerst op dat op dat de ambtenaar-geneesheer reeds over de medische situatie van verzoekers zoon heeft geoordeeld. Deze stelde echter vast dat de zoon zich niet bevindt in een medische situatie waarbij een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Indien een vreemdeling dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM leert de praktijk dat het bestuur deze persoon niet verwijderd. Echter belet dit geenszins dat de aanvraag van de vreemdeling onontvankelijk wordt verklaard bij gebreke aan het voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, noch dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Verzoekers beroepen zich in het kader van artikel 3 EVRM op twee algemene en vage mediaberichten. Artikel 3 EVRM vereist evenwel dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851)

Het Europees Hof voor de Rechten heeft, in een zaak omtrent een Bosnisch gezin waarvan de jongste zoon aan het downsyndroom leed, het algemeen principe herhaald dat vreemdelingen in principe geen recht hebben om in een Staat te blijven om er te kunnen genieten van de medische, sociale en andere vormen van bijstand. Enkel in erg uitzonderlijke omstandigheden kunnen ze wel een verblijf afdwingen. Maar die waren hier volgens het Hof niet aanwezig. Hoewel de ziekte van het kind ernstig was, kon het niet worden vergeleken met de laatste stadia van een ongeneeslijke ziekte. Bovendien bleek er wel medische zorg te bestaan voor kinderen met het downsyndroom in Bosnië-Herzegovina, zij het van een lagere kwaliteit dan die in Zweden. De klacht werd manifest ongegrond verklaard. (EHRM, 27 september 2005, T.J.K. 2007, p. 107-108)

Met de twee algemene en vage berichten laten verzoekers na concrete en actuele aanwijzingen aan te brengen dat hun zoon bij een terugkeer in het land van herkomst een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Het middel is ongegrond."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.6. Verzoekende partijen zijn het hier niet mee eens, en wijzen onder meer op de leer- en taalontwikkelingsstoornis van hun kind I.B. en het feit dat hun kinderen enkel Rom en Nederlands spreken. Zij menen dat dit buiten beschouwing wordt gelaten waar gemotiveerd wordt dat niet aangetoond is dat het Servisch niet zou aangeleerd kunnen worden of dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. I.B. kan niet zomaar even een andere taal leren, laat staan dat hij zich zou kunnen aanpassen aan een scholing in een hem ongeken taal.

3.7. Uit nazicht van de aanvraag van 15 februari 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekende partijen onder meer als buitengewone omstandigheid het volgende hadden aangehaald:

“Mijn oudste zoon, B.I. (..), loopt school sinds 19 maart 2007 in de vrije kleuterschool Westdiep te Oostende. Hij heeft gespecialiseerd onderwijs nodig en loopt momenteel BLO lager onderwijs type 2, MPI Gemeenschapsonderwijs (..).”

Bij hun aanvulling van de aanvraag op 6 maart 2013 wijzen verzoekende partijen er voorts op: *“(..) de precaire humanitaire situatie van ouders dewelke een mentaal gehandicapt kind opvoeden, waartoe geen aangepaste therapie/begeleiding bestaat in het thuisland (..)”* en stellen zij nog dat de kinderen Servisch noch Albanees, doch louter Rom en Nederlands spreken.

Bij hun aanvulling van de aanvraag op 15 maart 2013 wijzen zij tevens op de situatie waarin hun kind B.I. verkeert en leggen zij een stuk voor waaruit blijkt dat hun kind een taalontwikkelingsstoornis heeft.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd: *“Tenslotte dient met betrekking tot het argument dat de kinderen enkel Rom en Nederlands spreken, opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.”*

3.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun aanvraag en de aanvullingen daarvan duidelijk gewezen hebben op het feit dat zij een mentaal gehandicapt kind hebben dat aan een taalontwikkelingsstoornis leidt. Zij hebben er tevens op gewezen dat hun kinderen enkel Rom en Nederlands spreken. Uit de gegevens die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en die zich in het administratief dossier bevinden blijkt inderdaad dat het kind I.B. een mentale handicap heeft waarbij gewag wordt gemaakt van een taalontwikkelingsstoornis. De verwerende partij betwist niet – en er zijn geen gegevens in het administratief dossier die anderszins uitwijzen – dat het kind I.B. de Servische taal niet machtig is.

De Raad benadrukt nogmaals dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Gelet op het feit dat verzoekende partijen uitdrukkelijk gewezen hebben op het feit dat hun mentaal gehandicapt kind een taalontwikkelingsstoornis heeft en het Servisch niet machtig is, zodat kan aangenomen worden dat het kind, indien het in Servië onderwijs in het Servisch zou moeten volgen, ernstige problemen hierbij zal ondervinden, kon de verwerende partij niet volstaan met het loutere motief dat *“betrokkenen niet aantonen waarom de kinderen het Servisch, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal”*. Indien de verwerende partij dit oordeel is toegedaan, kan van haar verwacht worden dat zij motiveert waarom, ondanks de taalontwikkelingsstoornis van het kind I.B., dit niet verhindert dat hij de officiële taal van het land van herkomst kan leren of zich aanpassen aan een scholing in het Servisch. De Raad oordeelt dat, gelet op de gegevens die aan de verwerende partij dienaangaande kenbaar waren gemaakt, de verwerende partij kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken louter omdat niet is aangetoond waarom de kinderen het Servisch niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op dit punt van kritiek van de verzoekende partijen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.9. Daar het eventueel gegrond bevinden van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER